

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Pitumpu't Walo

Pagbubunyag ng Apat na Karumaldumal: Ang Makasaysayang Pagkakatulad ng Pagsalangsang sa Adbentismong Laodiceano

Jeff Pippenger
2024-02-11

Ang kasaysayan ng mga Amoreo ay ginagamit upang ilarawan ang panahon kung kailan ibinubuhos ng Diyos ang Kanyang poot laban sa Laodiceanong Adbentismo. Itinuturo ni Kapatid na White na ang takdang panahon ng Diyos sa pagpapataw ng Kanyang parusa ay kapareho ng sa mga huling araw, kapag tinatakan ang isandaang apatnapu't apat na libo, gaya noong ibinuhos ng Diyos ang Kanyang poot sa mga Amoreo. Sinabi niya, "Bagaman ang bansa ng mga Amoreo ay kapansin-pansin dahil sa idolatriya at kabulukan nito, hindi pa nito napupuno ang kopa ng kasamaan nito . . . Ang mahabaging Maylalang ay nakahandang magparaya sa kanilang kasamaan hanggang sa ikaapat na salinlahi. Pagkatapos, kung walang makitang pagbabago tungo sa ikabubuti, ang Kanyang mga kahatulan ay babagsak sa kanila. Sa hindi nagkakamaling katumpakan, ang Walang-hanggan ay patuloy na nagpapanatili ng isang talaan sa lahat ng bansa. Samantalang ang Kanyang awa ay inihahandog sa pamamagitan ng mga panawagan sa pagsisisi, ang talaang ito ay mananatiling bukas; ngunit kapag ang mga bilang ay umabot sa isang takdang antas na itinakda ng Diyos, magsisimula ang paglalapat ng Kanyang poot. Isinasara ang talaan. Nagwawakas ang banal na pagtitiyaga."

Malinaw na iniuugnay ni Sister White ang ministeryo ng poot ng Diyos laban sa Adbentismong Laodiceano sa paglalarawan ni Ezekiel hinggil sa pagtatatakan ng isandaan at apatnapu't apat na libo, at itinatakda ang pasimula nito kapag napuno na ang kanilang saro ng kasamaan; at ang sarong iyon ay umaabot sa ganap na kapunuan sa ikaapat na salinlahi. Ang lahat ng impormasyong ito ay inilalahad sa konteksto ng pangitaing nagsimula sa kabanata walo, na naglalarawan ng apat na kasuklamsuklam na bagay na patindi nang patindi.

At sinabi niya sa akin, Anak ng tao, itaas mo ngayon ang iyong mga mata sa dakong hilagaan. Kaya itinaas ko ang aking mga mata sa dakong hilagaan, at narito, sa dakong hilagaan, sa pintuang-daan ng dambana, nasa pasukan ang larawang ito ng paninibugho. At sinabi pa niya sa akin, Anak ng tao, nakikita mo ba ang kanilang ginagawa? maging ang mga dakilang karumaldumal na ginagawa rito ng sangbahayan ng Israel, upang ako'y lumayo sa aking santuario? Ngunit bumaling ka pang muli, at makakakita ka ng higit pang mga karumaldumal. At dinala niya ako sa pintuan ng looban; at nang tumingin ako, narito, may isang butas sa pader. Nang magkagayo'y sinabi niya sa akin, Anak ng tao, hukayin mo ngayon ang pader; at nang mahukay ko ang pader, narito, may isang pinto. At sinabi niya sa akin, Pumasok ka, at masdan mo ang mga masasamang karumaldumal na ginagawa nila rito. Kaya pumasok ako at tumingin; at narito, bawat anyo ng mga gumagapang, at mga kasuklam-suklam na hayop, at lahat ng mga diyos-diyosan ng sangbahayan ng Israel, ay iginuhit sa pader sa buong palibot. At naroon sa harap nila ang pitumpung lalaki sa mga matatanda ng sangbahayan ng Israel, at sa gitna nila'y nakatayo si Jaazaniah na anak ni Shaphan, na bawat isa'y may insensaryo sa

kaniyang kamay; at umakyat ang makapal na usok ng kamangyan. Nang magkagayo'y sinabi niya sa akin, Anak ng tao, nakita mo ba ang ginagawa ng mga matatanda ng sangbahayan ng Israel sa kadiliman, bawat isa sa mga silid ng kaniyang mga larawan? sapagka't sinasabi nila, Hindi tayo nakikita ng Panginoon; pinabayaan ng Panginoon ang lupa. Sinabi rin niya sa akin, Bumaling ka pang muli, at makikita mo ang higit pang mga karumaldumal na kanilang ginagawa. Pagkatapos ay dinala niya ako sa pintuan ng pintuang-daan ng bahay ng Panginoon na nasa dakong hilagaan; at, narito, may mga babaeng nakaupo roon na tumatangis kay Tammuz.

At sinabi niya sa akin, Nakita mo ba ito, O anak ng tao? Bumaling ka pang muli, at makakakita ka pa ng mga kasuklamsuklam na higit kaysa sa mga ito. At dinala niya ako sa loobang looban ng bahay ng Panginoon, at, narito, sa pintuan ng templo ng Panginoon, sa pagitan ng portiko at ng dambana, ay may humigit-kumulang dalawampu't limang lalaki, na ang kanilang mga likod ay nakatalikod sa templo ng Panginoon, at ang kanilang mga mukha ay nakaharap sa silangan; at sinasamba nila ang araw sa dakong silangan. Pagkatapos ay sinabi niya sa akin, Nakita mo ba ito, O anak ng tao? Magaang bagay ba sa sambahayan ng Juda na gawin nila ang mga kasuklamsuklam na ginagawa nila rito? sapagkat pinuno nila ang lupain ng karahasan, at nagbalik upang pukawin ang aking galit; at, narito, idinarampi nila ang sanga sa kanilang ilong. Kaya't ako man ay kikilos sa poot: hindi magliligtas ang aking mata, ni maaawa ako; at bagaman magsisigaw sila sa aking mga tainga nang malakas na tinig, gayunma'y hindi ko sila didinggin. Ezekiel 8:5-18.

Matapos maipakita kay Ezekiel ang unang karumaldumal, ang paglalagay ng larawan ng panibugho sa pasukan ng pintuang-daan ng dambana, ipinaalam sa kanya na ipapakita pa sa kanya ang mas matitinding mga karumaldumal kaysa sa larawang iyon ng panibugho. Ang ikalawang karumaldumal ay inilalarawan ng mga lihim na silid, kung saan ang pamunuan, na kinakatawan ng mga matatandang lalaki, ay naghahandog ng panalangin, na isinasagisag ng insenso, at ipinahahayag na tinalikdan na ng Panginoon ang lupa at hindi Niya sila nakikita. Ngunit ipinaalam kay Ezekiel na makakakita pa siya ng mas matitinding mga karumaldumal kaysa sa mga ito.

Ang ikatlong kasuklam-suklam na bagay ay kinakatawan ng "mga babaing tumatangis para kay Tammuz," subalit may higit pang kasuklam-suklam kaysa roon, sapagkat ang ikaapat na kasuklam-suklam na bagay ay tumutukoy sa isang pamunuan ng dalawampu't limang lalaki na sumasamba sa araw, na nakatalikod sa templo.

Sa ikaapat na karumaldumal ay ipinahayag na ang "mga matatandang lalaki" ay "napuno nila ang lupain ng karahasan, at nagsibalik upang galitin ako; at, narito, inilalagay nila ang sanga sa kanilang ilong." Ang "araw ng pagpapagalit" ay ang araw kung kailan nagsisimula ang pagpapairal ng poot ng Diyos, gaya ng nangyari sa sinaunang Israel nang kanilang tinanggihan ang mensahe nina Josue at Caleb tungkol sa Lupang Pangako. Ang pagtatakwil sa mensahe ng pagtatatakan ang nagtatakda kung kailan napupuno ang kopa ng kasamaan para sa Jerusalem. Si Josue at si Caleb ay kumakatawan sa munting pangkat, ang iilang tapat na dumaraing at tumatangis dahil sa mga kasuklamsuklam na gawa sa iglesya at sa lupain.

At si Moises at si Aaron ay nagpatirapa sa harap ng buong kapulungan ng mga anak ni Israel. At si Josue na anak ni Nun, at si Caleb na anak ni Jephunneh, na kabilang sa mga nagsiyasat ng lupain, ay pinunit ang kanilang mga kasuotan; at sila'y nagsalita sa buong pulutong ng mga anak ni Israel, na sinasabi, Ang lupaing dinaanan namin upang siyasatin ay lubhang mabuting lupain. Kung kalugdan tayo ng Panginoon, ipapasok niya tayo sa lupaing ito at ibibigay niya ito sa atin; isang lupaing dumadaloy ang gatas at pulot. Huwag lamang kayong manghimagsik laban sa Panginoon, ni matakot man kayo sa mga tao ng lupain; sapagkat sila'y tinapay sa atin: ang kanilang sanggalang ay naalis sa kanila, at ang Panginoon ay sumasa atin; huwag ninyo silang katakutan. Ngunit iniutos ng buong kapulungan na batuhin sila ng mga bato. At ang kaluwalhatian ng Panginoon ay nagpakita sa tolda ng kapisanan sa harap ng lahat ng mga anak ni Israel. At sinabi ng Panginoon kay Moises, Hanggang kailan hahamakin ako ng bayang ito? at hanggang kailan bago sila sumampalataya sa akin, sa kabila ng lahat ng mga tanda na aking ipinakita sa gitna nila? Pupuksaing ko sila sa pamamagitan ng salot, at aalisin ko sila sa mana, at gagawin kitang isang bansang higit na dakila at lalong makapangyarihan kaysa kanila. Bilang 14:5-12.

Ang "pagpapagalit" na idinulot ng mga manghihimagsik sa Aklat ng mga Bilang, at gayundin sa Aklat ni Ezekiel, ay nakasalig sa pagtanggap ng mga manghihimagsik na kilalanin ang mga "tanda" na ipinamalas. Ang mga "tanda" na itinakwil noong kapanahunan ni Moises ay ang mga "tanda" na sumasagisag sa pagpapakita ng kapangyarihan ng Diyos sa kasaysayan ng mga Milerita. Ang sinaunang Israel ay nagpagalit sa Diyos sa pamamagitan ng pagtanggap sa mga "tanda" ng pagpapakita ng Kaniyang kapangyarihan sa kanilang saligang kasaysayan. Sa panahon ng pagtatatak ng isang daan at apatnapu't apat na libo, ang makabagong Israel ay itinatakwil din (tinalikuran) ang mismong saligang kasaysayan na dapat sanang maging "tanda" na magpapahintulot sa kanila na "makilala" ang pag-uulit ng kasaysayan ng Sigaw sa Hatinggabi, na inuulit sa mga huling araw.

Hinahayaan ng Diyos ang mga suwail na masaksihan ang pag-uulit ng pagpapakita ng kapangyarihan ng Diyos, sapagkat yaong pag-uulit ng pagpapakita ng kapangyarihan ng Diyos ay hindi lamang ang huling ulan, kundi ang katotohanang nagligtas sana sa kanila kung sila'y kabilang sa mga umiibig sa katotohanan.

Ang pagkakakilanlan sa apat na karumaldumal sa Kabanata Walo ng Ezekiel bilang mga sagisag ng apat na salinlahi ng Adventismo ng Laodicea ay bahagi ng mensaheng binubuksan ng Leon mula sa lipi ni Juda sa mga huling araw. Nagsimula ang unang salinlahi sa paghihimagsik noong 1863, at makalipas ang dalawampu't limang taon, noong 1888, dumating ang paghihimagsik na minarkahan ang pasimula ng ikalawang salinlahi sa sagisag ng mga lihim na silid. Makalipas ang tatlung taon, noong 1919, ang paglalathala ng aklat ni W. W. Prescott na pinamagatang The Doctrine of Christ ay minarkahan ang pasimula ng ikatlong salinlahi, na inilarawan ni Ezekiel bilang mga babaeng tumatangis kay Tammuz. Pagkaraan ng tatlung taon, noong 1957, sa paglalathala ng aklat na Questions on Doctrine, dumating ang ikaapat na salinlahi na tumutukoy sa panahon kung kailan ang mga manghihimagsik ay lalaban sa mensahe ng pagseselyo na nagmumula sa silangan, at sasamba sa araw.

Sisimulan nating isaalang-alang ang ikalawang salinlahi ng paghihimagsik ng Adbentismong Laodiceano na lumitaw sa Pangkalahatang Kumperensya sa Minneapolis noong 1888. Mahalaga ring alalahanin na ang apat na kasuklam-suklam na bagay na binanggit ni Ezekiel ay nagaganap sa Jerusalem; bagaman kinakatawan ng mga iyon ang isang sumusulong na kasaysayan ng paghihimagsik, lagi pa rin nitong tinutukoy ang paghihimagsik na nagaganap sa loob ng lunsod na kumakatawan sa Adbentismong Laodiceano sa mga huling araw.

Bilang isa sa mga tanda ng pagkawasak ng Jerusalem, sinabi ni Cristo, “Maraming bulaang propeta ang magsisibangon, at ililigaw nila ang marami.” Nagsibangon nga ang mga bulaang propeta, na nilinlang ang bayan, at iniakay ang napakarami sa ilang. Ang mga salamangkero at mga manggagaway, na nag-aangking kapangyarihang mapaghimala, ay inakit ang mga tao na sumunod sa kanila tungo sa mga liblib na kabundukan. Ngunit ang hulang ito ay sinalita rin para sa mga huling araw. Ang tandang ito ay ibinigay bilang tanda ng Ikalawang Pagparito. Maging ngayon ay nagpapakita ang mga bulaang Cristo at mga bulaang propeta ng mga tanda at kababalaghan upang dayain ang Kanyang mga alagad. Hindi ba natin naririnig ang sigaw, “Narito, Siya ay nasa ilang”? Hindi ba libu-libo ang nagsiparoon sa ilang, sa pag-asang masumpungan si Cristo? At mula sa libu-libong pagtitipon kung saan ang mga tao’y nag-aangking nakikipag-ugnayan sa mga espiritu ng mga yumao, hindi ba naririnig ngayon ang panawagang, “Narito, Siya ay nasa mga silid-lihim”? Ito mismo ang iginigiit ng espiritismo. Ngunit ano ang sabi ni Cristo? “Huwag ninyo itong paniwalaan. Sapagkat kung paanong ang kidlat ay lumalabas mula sa silangan at nagliliwanag hanggang sa kanluran, gayon din naman ang pagparito ng Anak ng tao.” *The Desire of Ages*, 631.

Ang mga lihim na silid ay sagisag ng espiritismo, at ang ikalawang kasuklam-suklam na gawa sa kabanata walo ng Ezekiel ay nagaganap sa loob ng templo, kung saan palihim na nakasabit sa mga pader ang mga larawang makalupa.

Kaya pumasok ako at nakita; at narito, ang bawat anyo ng mga bagay na gumagapang, at mga kasuklam-suklam na hayop, at lahat ng mga diyos-diyosan ng sambahayan ng Israel, ay nakaguhit sa pader sa buong palibot. At nakatayo sa harap nila ang pitumpung lalaki, na mga matatanda ng sambahayan ng Israel, at sa gitna nila ay nakatayo si Jaazaniah na anak ni Shaphan, na bawat isa ay may insensaryo sa kaniyang kamay; at umakyat ang makapal na usok ng kamangyan. Pagkatapos ay sinabi niya sa akin, Anak ng tao, nakita mo ba kung ano ang ginagawa ng mga matatanda ng sambahayan ng Israel sa kadiliman, bawat isa sa mga silid ng kani-kaniyang mga larawan? sapagkat sinasabi nila, Hindi kami nakikita ng Panginoon; pinabayaan ng Panginoon ang lupa. Ezekiel 8:10-12.

Nakikita ni Ezekiel ang “mga diyos-diyosan ng sambahayan ni Israel, inilarawan sa mga pader” ng santuwaryo, ngunit hayagang sinabi sa kaniya na ang paghihimagsik na ito ay nagaganap din sa loob ng “silid ng mga imahen” ng bawat isa sa mga matatanda. Ang paghihimagsik sa loob ng literal na templo ay nagpapakilala ng paghihimagsik sa loob ng templong pantao.

"Sa paglilinis ng templo mula sa mga mamimili at mangangalakal ng sanlibutan, inihayag ni Jesus ang Kaniyang misyon na dalisayin ang puso mula sa karumihan ng kasalanan—mula sa mga makalupang nasa, mga makasariling pita, mga masasamang gawi, na sumisira sa

kaluluwa. Sinipi ang Malakias 3:1-3." The Desire of Ages, 161.

Ang ikalawang kasuklam-suklam na bagay ay kumakatawan sa isang pagpapakita ng kasamaan, kapwa sa loob ng iglesya at sa mga isipan ng mga nakatatandang dapat sanang maging mga tagapangalaga nito. Ang kasamaang nahayag doon ay ang kasamaan ng espiritismo. Sa mga araw ni Noe, nang ang bawat katha ng mga puso ng mga tao ay masama, ang mga taong bago ang Baha ay napuno na ang kanilang saro ng kalikuan.

At nakita ng Diyos na lubhang malaki ang kasamaan ng tao sa lupa, at na ang bawat haka ng pag-iisip ng kaniyang puso ay pawang masama lamang sa tuwi-tuwina. Henesis 6:5.

Tinutukoy ng ikalawang salinlahi kung kailan pumasok ang spiritismo kapwa sa mga pinuno ng Jerusalem at gayundin sa pangkorporasyong istruktura ng Adbentismong Laodiseyano. Ang ginawa ng "matatanda sa sambahayan ng Israel" "sa kadiliman," "sa" kanilang "mga silid ng" "mga larawan," ay nagpapakilalang "ang bawat haka ng mga pag-iisip ng" kanilang mga puso "ay pawang kasamaan lamang." Malinaw kay Kapatid na White na ang pagkawasak ng Jerusalem ay kumakatawan sa wakas ng sanlibutan, at ang patotoo ng baha sa kapanahunan ni Noe ay kumakatawan din sa wakas ng sanlibutan. Sa mga huling araw, ang mga tumatangging pakabalanin sa pamamagitan ng katotohanan ay nadaraig ng spiritismo, gaya ng kinakatawan ng ikalawang kasuklamsuklam na bagay sa ikawalong kabanata ng Ezekiel.

Ang ikalawang kasuklam-suklam na bagay ni Ezequiel ay kumakatawan sa paghihimagsik na sumapit noong 1888, at nagiging sagisag ng ikalawang salinlahi; ngunit higit pa rito, ang 1888, at lahat ng kinakatawan nito, o ng anumang kumakatawan dito, ay naulit noong Setyembre 11, 2001. Tiyak na itinutukoy ni Kapatid na White na noong 1888, ang makapangyarihang anghel ng Apocalipsis labing-walo ay bumaba, at kaya't ang kasaysayang iyon ay kumakatawan sa panahong ang malalaking gusali ng Lungsod ng New York ay ibabagsak sa isang paghipo ng Diyos, at ang Apocalipsis labing-walo, mga talata isa hanggang tatlo, ay matutupad.

Ang kawalan ng kahandaang isuko ang mga naunang-nabuong palagay at tanggapin ang katotohanang ito ang siyang naging saligan ng malaking bahagi ng pagtutol na naipamalas sa Minneapolis laban sa mensahe ng Panginoon sa pamamagitan ng mga Kapatid na Waggoner at Jones. Sa pag-uudyok sa gayong pagtutol, nagtagumpay si Satanas na mailayo sa ating bayan, sa malaking antas, ang natatanging kapangyarihan ng Banal na Espiritu na ninanasang ipagkaloob sa kanila ng Diyos. Hinadlangan sila ng kaaway na matamo ang kabisaang maaaring naging kanila sa pagdadala ng katotohanan sa sanlibutan, gaya ng ipinahayag ito ng mga apostol pagkatapos ng Araw ng Pentecostes. Ang liwanag na magliliwanag sa buong lupa sa pamamagitan ng kaluwalhatian nito ay sinalungat, at sa pamamagitan ng pagkilos ng ating sariling mga kapatid ay sa malaking antas ay naipagkait sa sanlibutan. Selected Messages, aklat 1, 235.

Ang kasaysayan ng 1888 ay nagbigay ng halimbawa ng pagtanggap sa mensahe ng huling ulan na dumating noong Setyembre 11, 2001. Ang 1888 ay isang sagisag ng ikalawang salinlahi ng Laodiceang Adventismo, na kinakatawan ng ikalawang kasuklamsuklam na bagay sa aklat ni Ezekiel, at ang kasaysayang iyon ay tumutukoy sa isang paghihimagsik na tinipuhan ng pitumpung

matatanda sa aklat ni Ezekiel. Ang kanilang paghihimagsik ay kumakatawan sa espiritismo, at tumutugma sa pagkapuno ng saro ng panahong palugit sa kapanahunan ni Noe. Ang pagtanggap sa mensahe ay naglarawan ng pagtanggap ng pamunuan sa mensahe ng huling ulan, na dapat tumukoy sa pagdating ng ikatlong Sa Aba ng Islam.

Ang huling ulan ay ibubuhos sa bayan ng Diyos. Isang makapangyarihang anghel ay bababa mula sa langit, at ang buong daigdig ay liliwanagan ng kanyang kaluwalhatian. *Review and Herald*, Abril 21, 1891.

Ang pamunuan na noong 1888 ay tumanggap sa mensahe ay nagsilbing sagisag ng pagtanggap sa mensahe ng Islam noong Setyembre 11, 2001, ngunit nilalayon ng Diyos na magpamalas ng isang kapahayagan ng kapangyarihan na masasaksihan ng mga pinunong iyon bilang bahagi ng Kaniyang paghatol sa kanila. Ang kapahayagan ng kapangyarihan ng huling ulan ay nagaganap sa katapusan ng panahon ng pagtatatapan. Nagsimula ito noong Setyembre 11, 2001, ngunit maaabot nito ang rurok sa katapusan ng tatlo't kalahating araw ng Apocalipsis labing-isa, kapag dumating ang “malaking lindol.”

Ang mensahe noong 1888 ay ang mensahe sa Laodicea, ang huling panawagan para sa dating hinirang na bayan na noon ay pinalalampasan na.

Ang mensaheng ibinigay sa atin nina A. T. Jones at E. J. Waggoner ay ang mensahe ng Diyos para sa iglesia sa Laodicea, at sa aba ng sinumang nag-aangking sumasampalataya sa katotohanan, ngunit hindi sinasalamon sa iba ang mga sinag na kaloob ng Diyos. *The 1888 Materials*, 1053.

Ang mensahe noong 1888 ay kumakatawan sa mensaheng tumukoy na, nang ibinagsak ang malalaking gusali ng Lungsod ng New York noong Setyembre 11, 2001, ang tuwirang patotoo sa iglesia ng Laodicea ay nararapat nang ibigay; at ang tuwirang patotoo ay ang mensahe ng Islam ng ikatlong sa aba na, kapag hiningahan ang isang tumalikod na bayan, ay may kapangyarihang buhayin sila bilang isang makapangyarihang hukbo.

Ang tuwirang patotoo ay nararapat na dalhin sa ating mga iglesia at mga institusyon, upang pukawin ang mga natutulog.

Kapag pinaniwalaan at sinusunod ang salita ng Panginoon, magaganap ang matatag at tuluy-tuloy na pagsulong. Makita nawa natin ngayon ang ating dakilang pangangailangan. Hindi tayo magagamit ng Panginoon hangga't hindi Niya ibinubuga ang hininga ng buhay sa mga tuyong buto. Narinig ko ang mga salitang winika: “Kung walang malalim na pagkilos ng Espiritu ng Diyos sa puso, kung wala ang impluwensiyang nagbibigay-buhay nito, ang katotohanan ay nagiging patay na titik.” *Review and Herald*, Nobyembre 18, 1902.

Ang 1888 ay nagmamarka sa pasimula ng ikalawang salinlahi ng Adbentismo, ngunit nagbibigay rin ito ng isang linya ng propesiya na nakahanay sa mga huling araw. Noong Setyembre 11, 2001, pinatnubayan ng Diyos pabalik sa mga dating landas ang mga taong piniling tanggapin na ang pag-atake ng Islam laban sa hayop na mula sa lupa ay isang katuparan ng propesiya. Kinailangan ng bayan ng Diyos na magbalik sa mga hiyas ni William Miller at mapag-aralan ang mga saligang

katotohanan na kinabibilangan ng katuparan ng Unang at Ikalawang “Woe,” na siya namang nagpatunay sa pagdating ng Ikatlong “Woe” sa panahong iyon. Nang makabalik ang mga taong iyon sa mga dating landas, pinatnubayan sila upang makita ang kabanalan ng dalawang tabla ni Habakuk.

Ang paghihimagsik noong 1863 laban sa dalawang tapyas ni Habakuk, na siyang mga hiyas ni Miller at siya ring mga saligan ng Adbentismo, ay naging tipo ng isang paghihimagsik na naulit noong Setyembre 11, 2001; sapagkat muling binigyan ng pagkakataon ang pamunuan ng Laodiceang Adbentismo na itaguyod ang mga hiyas ni Miller, o tanggihan ang mga ito. Ang lahat ng apat na salinlahi ng Adbentismo na kinakatawan sa Ezekiel 8 ay kumakatawan din sa paghihimagsik ng Laodiceang Adbentismo noong Setyembre 11, 2001.

Ipagpapatuloy natin ang pagtukoy sa ikalawang salinlahi ng Adbentismong Laodiceano sa susunod na artikulo.

Nilalang ng Diyos ang tao na may mga damdaming may kakayahang yumakap sa mga realidad na walang hanggan. Ang mga damdaming ito ay nararapat panatilihing dalisay at banal, malaya sa lahat ng pagkamakalupa. Ngunit nawala sa kanilang pagsasaalang-alang ang walang hanggan. Ang Diyos, ang Alfa at Omega, ang pasimula at ang wakas, ang Siyang may hawak sa tadhana ng bawat kaluluwa, ay nalilimutan. Sa pag-aakalang sila’y dakila sa kaalaman, ibinaba ng mga tao ang kanilang sarili sa pinakamababang antas sa paningin ng Diyos.

Ang kaisipan ng tao ay naging makalupa. Sa halip na ihayag ang bakas ng pagka-Diyos, inihahayag nito ang bakas ng pagkatao. Sa mga kaloob-looban nito ay nasusumpungan ang mga larawang makalupa. Ang mga gawi na nakapagpapababa ng dangal na nanaig sa mga araw ni Noe—na naglagay sa mga nananahan sa panahong yaon lampas sa pag-asa ng kaligtasan—ay nasasaksihan ngayon. *Signs of the Times*, Disyembre 18, 1901.